

אלה צימבליסטה – ננצל "שומרת לילה"

אלה צימבליסטה – ננצל נולדה ב- 1967 בקבוץ רעים.

נושאי עבודותיה של אלה הם יחיד וקבוצה, מגע וכמעט מגע. הדימויים לקוחים מהטבע, לעיתים משולבים בסימנים מנופי ילדותה. ב- 1993 הוסמכה מטעם המדרשה לאמנות כמורה לאמנות. משנת 2000 עוסקת בפסול סביבתי. הציגה 3 תערוכות יחיד בציור וזוהי תערוכתה הרביעית. במדרשה לאמנות למדה אלה אצל גלריה של מורים שכל אחד מהם העניק לה כלי נוסף בהתייחסו אל הציור. בין מוריה היו רפי לביא, ציבי גבע, תמר גטר ואיריס קובליו שהפגישה את אלה עם שעות של התבוננות וציור בטבע. "קל לי להתבטא באמצעות נושאים מן הטבע, הם מאפשרים לי להתמקד בתנועה, ביחסים, בצבע ובחומר". אלה לובשת את הבגדים המוכתמים שהיא כל כך אוהבת, פורשת את הניילון הגדול על הרצפה ושופכת כמות מכל צבעי היסוד על הפלטה. אחר כך מערבבת הצבעים במיכלים גדולים. "כשמתחילים לצייר קורים קסמים. ישנה תחושה שאינך מצייר לבד, הצבע מתערבב, הגוף נע ולזמן אין משמעות, כאילו היית צינור או שליח". לדבריה. אלה עובדת בתנועה עם כל הגוף, כמו בפסלי הברזל הענקיים שלה. סביבה צנצנות עם מכחולים גדולים, מגב קטן והרבה הרבה אצבעות. "הסייח" - "נופי ילדות" ו "הצבר" – ציורים דרכם היא חוזרת אל ילדותה בקבוץ. ה"צבר" ירוק העד, מרדן, מוכשר, דוקר אך רך ומתוק מבפנים הוא אותו צבר על שמו נקראה קבוצתה בקבוץ. דימויו עדיין דבק בילדי קבוצתה. לא רק הצבר מלווה את אלה, גם הרקפת. הרקפת מסמלת את געגועיה וכמיהתה של אלה למשהו אחר, למשהו שאיננו מצוי בדרום ושאלה תצא בחיפושיה אחריו. הרקפת הצנועה הבישנית שומרת על אישיותה גם כשהינה חולקת אותה פקעת עם רקפות נוספות. החצבים מופיעים גם הם בציוריה. עמודי האור, מגדלורים. נושאים את ההבטחה לחיים מתחדשים. בציור "נרות חצב" החצבים נארגים לתוך מרווחי

הברושים הסובבים את בית הקברות של הקיבוץ ואלה מפנים מקום לבשורתם. ציורי

"החצב" הם גם מפגשים אנושיים. חיבוק, כמעט חיבוק.

אלה מציירת גם במילים, מושפעת מהמשוררים האהובים עליה, מנגנת ושרה.

ריח השביל המוביל לשדות ולבית הקברות
קן של פשוט עיט על מגדל שמירה
קפה פילטר מוכן
אמא על יד השולחן

בוץ יבש מכנסיים רטובות אשל נסחף בזרם
שורה של שיבולים נרמסות
עיניים מצטלבות בארוחת הערב

פיות ממלאים אוטובוסים
פנס מאיר חשכה
ריח צבע שמן בערב
אופנוע משמיע צריחה

ים כחול מבקש להתיידד
ויטרינה נצבעת
בית קפה זר
אנשים אותו דבר
אמא האם את שומעת.

"השביל לטיול או ללויה הוא אותו שביל. היינו הולכים לסכר, בואדי, בלי מבוגר

מלווה. אני מדברת בציורי על המיוחד שבכל אחד מאתנו, שלא תמיד ניתן לביטוי בתוך

הקבוצה. דברים שלא עובדו כשגדלנו. אני מרגישה שאני צריכה לעבד אותם בדרכי

שלי". אלה מדברת על הקשרים בין האלמנטים, בציור, בינם לבינם ובינם לבין

הסביבה, כאילו קשרי בני אדם הם. "אני אוהבת שיש תנועה בציור" אומרת אלה.

"החיים הם תנועה וללא תנועה אין חיים". גלי האור המשתנים בציור "השדה" או

"השעורה" – ממחישים זאת להפליא, גבעולי השדה נעים עם נשיפות הרוח כגלים

אנושיים הנסחפים יחדיו בעקבות רעיון נעלה. "פרחים לבנים ארוגים" אומרת

אלה – הם קבוצה. העלים הברנניים – מחבקים, רבים – יש מגע, אין מגע אבל הם

יחד, הם כאחים. ילדי הקיבוץ המשתובבים בבוץ סביב נקבי המים שבואדי מתגלמים

בציור "לכלוך בלבן". זה מחזיר אותה אל החופש נטול הדאגות של ילדותה. "שומרת

לילה" הוא ציור המביע כמיהה להד חוזר, למגע אנוש הנבלע בתוך הלילה.

באמתחתה של אלה נמצאת גם מצלמה, בטיוליה היא מצלמת את הטבע, מריצה

הצילומים במחשב ומקבלת השראה. אם יש קטע מעניין של יחסים היא מציירת את

הרגע שהיה שם, או את היחסים. איני מוצאת יפה יותר מלסיים בדבריה של אלה

שכותבת: "מהיכן שמתגלעות הרגשות מקצות האצבעות היחפות שדורכות על העשב,

היכן שהעיניים נשואות, נאחזות, במה שמרחיב את הלב, כמו צרצרים קטנים במחול

של שדים ורוחות מרקדים , זה יכול היה להיות שדה חיטה מתוכו מציצים
בחוצפה כוכבנים לבנים, שוברים שורתיו הירוקות, ובפנים עמוק מוצנע זכר ריגוש
ילדות".

אלה צימבליסטה – ננצל , אישה, ציירת, פסלת, יוצרת.

אביבה שמר

אמנית ואוצרת

33 Yefe Nof St Haifa

טלפקס: 972 4 8333930

יפה נוף, 33 חיפה 34371

34371

נייד : 050-5594051
avmi@actcom.co.il

Internet: <http://www.avivaart.com>

E-mail: